

מכינה ישיבתית לצה"ל | ישיבה לבוגרי צבא | ישיבה גבוהה

לכל חיילנו האהובים העומדים במערכה ולבני משפחותיהם:

ד' עמכם גיבורי החיל!

השעה היא שעת מלחמה ולא שעה של שיעורים. ומכל מקום אנו יודעים שהרוח האיתנה, העוז, הגבורה והנחישות לעמוד במשימה הם כולם יונקים מאור הדעת.

המבט הבהיר, המצייר לפנינו את גודל השליחות שלנו בעת הזאת, המברר לנו את הצדק והיושר שבמלחמתנו, את החובה המוסרית ואת האחריות ההיסטורית שהם הם אלו ששולחים אותנו למערכה- המבט הזה הוא מקור כוחנו!

אנחנו עם הזוכר ויודע, שמיום שהיהודי הראשון הגיע לארץ לחרוש את אדמתה, נאלץ הוא לחרוש ביד אחת ולהחזיק בידו השנייה את נשק ההגנה מפני אויביו.

אנחנו המדינה היחידה בעולם, אשר שישים ושש שנים מאז היוסדה היא נאלצת להילחם ללא הרף על עצם זכות קיומה. אין עוד תופעה כזאת בעולם. חשוב להבין: מה קורה כאן?

מאז הקונגרס הראשון בבאזל לפני 117 שנים, מטפחים אנו בקרבנו את האשליה ההרצליאנית שארץ ישראל תהיה מקלט בטוח לעם היהודי. אם רק נשכיל לבנות מדינה מודרנית "כמו כל עמי התרבות", תפסק האנטישמיות, ואומות העולם יקבלונו אל חיקם כעם בין העמים. אשליה מתוקה זו פרנסה דורות של גיבורים שמכוחה בנו את "מדינת היהודים בא"י". לאחר מכן שנים רבות טיפחנו בתוכנו את האשליה שהיא המשכה של הראשונה- שאם רק נשכיל לעשות משא ומתן עם יושבי הארץ- הערבים, להתפשר ולמצוא פתרון רציונלי ל"שלום צודק ובר קיימא"- נזכה לחיים של שלום ושלווה בחיק משפחת העמים.

כבר שנים לא מעטות שהאשליה הללו הולכות ונפרמות חוט אחרי חוט. כיום, יותר מבעבר, הן מתפוצצות לנו בפנים.

האויב האכזרי העומד מולנו, המשתמש בנשים וילדים כמגן חי למעשיו, האויב שחפץ בחיסולה של מדינת היהודים - ללא שום פשרות, האויב אשר המוות יקר בעיניו כמו שלנו יקרים החיים, הוא המכריח אותנו לפקוח עינינו ולהישיר מבט אל המשמעות האמיתית של הקמת מדינת היהודים בארץ ישראל.

האמת היא כמובן, שאנחנו - המאמינים בתורת משה, בתורה שבכתב ובתורה שבעל פה, ידענו גם ידענו שמדינת ישראל היא ראשית צמיחת גאולתנו.

וגם ידענו שהגאולה כרוכה במלחמות, בייסורים ובצרות גשמיות ורוחניות. דברי חז"ל במקומות רבים הודיעו לנו על כך, וכל דבריהם אמת ויציב.

ידענו – ואף על פי כן חלמנו והתפללנו שנזכה להגיע לימים אלו. והנה הגענו. זיכנו השי"ת שנשמותינו נשלחו להופיע כאן בעולמנו בדור של גאולה. נשמות של גאולה. אשרינו, מה טוב חלקנו שזכינו להיות שותפים באירוע ההיסטורי המשמעותי האדיר הזה - להיות שותפים בגאולתם של ישראל.

ידענו שהגאולה תופיע בדרך הטבע, קמעה קמעה, מלווה במלחמות ובייסורים, אבל גם למדנו שע"י זה שאנו מסורים לעמל הקדוש הזה - העמל לבסס ולחזק את תחיית עם ישראל בארצו בגשמיות וברוחניות, בביטחון, בהתיישבות ובהארת אור הקודש באומה- עמל זה עצמו, הוא זכות גדולה אשר לפי דברי הגר"א הידועים הוא עצמו מחיש את הגאולה ומקצר את הייסורים!¹

אמנם אנחנו לא לבד. הפלא האדיר הזה שנקרא מדינת ישראל נולד ומתקיים מתגדל ומתפתח ע"י רבבות עמך בית ישראל, מיליוני יהודים אשר אחר גלות ארוכה הגיעו הנה כאשר הדעות חלוקות ואף הפוכות זו מזו באופן קיצוני, כמעט בכל השאלות המהותיות של הזהות הלאומית, התרבותית והחברתית שלנו.

¹ כמבואר באריכות בספר "קול התור", והדברים ידועים.

ולמרות זאת ועם כל זה, אנו רואים עין בעין, איך סגולת האחדות הנשמית של אומה זו מנצחת את כל חילוקי הדעות, והמדינה הזאת הולכת ומתפתחת, הולכת ומשתכללת, ובשעת מבחן כל בניה נותנים ידיים זה לזה ופועלים יחד בנחישות ובמסירות.

מתרחש כיום תהליך מאוד מאוד לא פשוט. חלקים נרחבים בעם ישראל הולכים ומתפקחים מאותן אשליות אשר פרנסו את עולמם האידיאולוגי במשך עשרות שנים. זהו משבר מאוד מאוד קשה.

יש כאן לידה, לידה של רוח חדשה. וככל לידה היא גם מלווה צירים קשים וחבלי לידה. מבצע "צוק איתן" מוביל את כולנו לתובנות חדשות ביחס למקומנו במרחב ולמאבקים המורכבים שעדיין עומדים בפנינו.

צריך רגישות רבה ואחריות רבה, כדי לאפשר לתהליך להתרחש באופן בריא. ההיסוסים והעכבות של הממשלה בתחילת המבצע ביחס לקבלת החלטות מבצעיות, לעניות דעתי אינן דווקא ביטוי לחולשה כי אם להפך, ביטוי לאחריות ציבורית ולהבנה שהמלחמה היא מלחמה של העם כולו, וצריך שהעם כולו יהיה חדור רוח מלחמה.

ובאמת אנו רואים רוח מופלאה שמאחדת את העם לפלגיו השונים. מאותם שלושה שבועות קשים אך מרוממים (ואין סתירה בין הביטויים) של מבצע "שובו אחים", כשהמשפחות היקרות של שלושת החטופים נותנות דוגמא מופלאה של חוסן נפשי – אמוני; ומתוך כך שלושת השבועות של המלחמה בעזה ומבצע "צוק איתן" – שבהם מתגלה גבורה אדירה של חיילינו שאינם מהססים ונכנסים באומץ לב לקן הצרעות האכזרי הזה שנקרא עזה, שבועות שבהם מתגלה חוסן מופלא של העורף שאינו אלא כמעט המדינה כולה, ובעיקר לאחדות המופלאה, לאחריות ההדדית, לאמונה בצדקת הדרך והנחישות להמשיך בדרך הקשה – זו היא רוח ציבורית שלא ראינו אותה זמן רב.

כמובן, אינני יודע לשרטט את העתיד הקרוב, אך מייחל אני שנפתח עינינו נראה ונבין את הפלא המתרחש מול עינינו; והוא זה שצריך לתת לנו כוח וחוסן פנימי.

עמדתי בלוויה של סרן צבי קפלן הי"ד ושמעתי את אשתו האלמנה ואביו השכול מדברים. לא הצלחתי לעכל את העוז הפנימי, את השלווה והאמונה המדהימה שהקרינו דבריהם. ראיתי את רבבות האנשים בלוויות של מה שקרוי כביכול "חייל בודד". שמעתי את קולותיהם ופגשתי את עיניהם של צעירנו היוצאים לקרב. רבותי – אין דברים כאלה!

אשרי העם שככה לו. אשרי העם שה' אלוקיו.

לא התודעות הגלויות "מדברות" כאן. התודעות הגנוזות, סגולת ישראל הנשמית, היא הפורצת ומאירה ונותנת לנו כוח לעשות חיל.

אין לי ספק, שיהיו עוד גם רגעים של חולשות, של ירידות, של היסוסים. המציאות מאד מורכבת. אינני מקנא באלו שצריכים כיום לקבל החלטות אמיצות ביחס להמשך הדרך.

אבל דבר אחד ברור –
עם הנצח מתגלה בכל תפארתו.
הוא איננו מפחד מדרך ארוכה,
הוא מאמין בשליחותו, בחייו.
והוא צועד קדימה!

שאו שלום חיילים אהובים
ייתן לכם ה' יתברך כוח להמשיך ולעשות חיל
ויתקיים בכם: "וכל אשר הוא עושה ה' מצליח בידו!"
צאו לשלום ושובו לשלום,
בשם כל ישראל!
מאוהבכם החושב ומתפלל עליכם-

אלי סדן.